

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **L. D. V.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2020, č. j. MV-23469-4/SO-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 1. 2021, č. j. 57 A 50/2020-63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Meritem projednávané věci je otázka, zda je manžel (žalobce) občanky třetího státu rodinným příslušníkem (rodičem) dle § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) její dcery z prvního manželství, která je občankou ČR (tedy i Evropské unie).

[2] Žalobce na území ČR pobýval od roku 2008. Do 17. 3. 2015 měl povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (OSVČ). Dne 2. 3. 2015 si podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kterou však správní orgán 1. stupně (Ministerstvo vnitra) dne 17. 12. 2018 zamítl. Dne 8. 4. 2019 podal žalobce žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. V žádosti uvedl, že žije od roku 2010 s manželkou, společnou dcerou, nar. 2012, a nevlastní dcerou, občankou

ČR. On sám podniká a finančně zajišťuje celou rodinu, manželka je v domácnosti, o obě dcery se starají společně, což navrhl prokázat výsledkem svým, své manželky, obou dcer a pobytovou kontrolou. V písemnosti ze dne 16. 5. 2019 byl žalobce správním orgánem 1. stupně vyzván, aby předložil doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občanky EU podle zákona o pobytu cizinců. Ve výzvě správní orgán uvedl, že vychází z toho, že občanka ČR není právní ani pokrevní dcerou žalobce, že žalobce žije s manželkou a dcerou s povoleným trvalým pobytem a nevlastní dcerou ve společné domácnosti, že se s manželkou společně o děti starají a že rodinu finančně zajišťuje žalobce. Na tuto výzvu žalobce nijak nereagoval, následně se seznámil s podklady rozhodnutí a ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 16. 8. 2019 uvedl, že vzhledem k dlouhodobé péči o nevlastní dceru (občanku ČR) je nutné jej považovat za jejího rodiče. Doložil i potvrzení nevlastní dcery o studiu a její čestné prohlášení o tom, že žalobce vnímá jako svého otce. Dne 24. 4. 2019 bylo se žadatelem zahájeno řízení o jeho vyhoštění.

[3] Správní orgán zamítl jeho žádost z důvodu, že nedoložil splnění žádné ze zákonných podmínek. Není pokrevním příbuzným občanky ČR, není ani jejím osvojitelem, ani osobou závislou na její péči.

[4] V odvolání žalobce akcentoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 10 Azs 178/2018 - 37, o fakticitě rodinných pout. Správní orgán 1. stupně se nedostatečně zabýval zásahem do rodinného a soukromého života a porušením čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

[5] Žalovaná odvolání zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Žalobce nesplnil žádný zákonem o pobytu cizinců stanovený důvod pro udělení povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU.

[6] V žalobě adresované krajskému soudu žalobce zdůraznil, že postup správních orgánů je přepjatým formalismem. Fakticky je otcem své nevlastní dcery – nezl. N. H. Ve věci došlo k mnohačetnému porušení Úmluvy o právech dítěte (čl. 3, 10, 12 a 16). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 241/2017 – 32, „[v]ýjimku z povinnosti aplikace platné právní úpravy by mohly představovat jen mimořádné okolnosti dotýkající se principu materiálního právního státu, zejména to, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy lidskosti.“ Žalobce se o svou nevlastní dceru stará jako o vlastní a jejich vztah je materiálně vztahem otce a dcery. Vycestováním z ČR dojde k zásahu do života dcer v rovině ekonomické, citové, vývojové a dalších. Žalobce dále připomněl závěry rozsudku č. j. 10 Azs 178/2018 - 37. Žalovaná porušila zásadu jednoty rodiny, přičemž dostatečně neodůvodnila, proč nechrání celistvost rodiny. Žalobce se pro osvojení své nevlastní dcery nerozhodl, neboť se domnívá, že by právě pro svou pobytovou situaci nemusel být soudem vnímán jako osoba způsobilá osvojení. Závěrem žalobce namítá nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života, ve vztahu k nezletilým dětem a manželce, jakož i nepřiměřenost ve vztahu k samotnému žalobci, který by musel o jiné povolení požádat na zastupitelském úřadě v Hanoji, s čímž se pojí řada překážek.

[7] Krajský soud žalobu zamítl. Důkazem o rodičovství je jediné rodný list nebo rozhodnutí opatrovnického soudu. Jelikož zákon o pobytu cizinců i směrnice Evropského

parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice o rodinných příslušnících“), váže pobytové oprávnění, o nějž žalobce usiluje, na jeho rodičovství nevlastní dcery, a žalobce rodičem nevlastní dcery (občanky ČR) není, nemohl být se svou žádostí úspěšný. Argumentace žalobce, že biologický otec o ni nepečuje a neživí ji, je mimoběžná – naplnění vztahu mezi nevlastní dcerou a jejím otcem není pro rozhodnutí ve věci relevantní. Je na zákonné zástupkyni občanky, aby se za ni případně domáhala ze strany otce plnění povinností.

[8] Rozsudek č. j. 10 Azs 178/2018 - 37 se netýkal výkladu pojmu rodičovství dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Závěry rozsudku č. j. 1 Azs 241/2017 - 32 se na věc taktéž neuplatní, neboť výklad správních orgánů potvrzený soudem následuje jak text zákonné normy, tak i její účel a smysl (opřený o směrnici o rodinných příslušnících) a nejde o projev přepjatého formalismu. Argumentace žalobce ve vztahu ke komplikacím při cestování vzhledem k epidemiologické situaci a situaci na zastupitelském úřadě je mimoběžná, protože tyto se nijak netýkají důvodů napadeného rozhodnutí, že žalobce nedoložil, že je otcem občanky. Obdobně neobstojí ani tvrzení o připravenosti osvojit nevlastní dceru, neboť ta své rodiče má.

[9] Krajský soud shledal rozhodnutí správních orgánů přiměřená okolnostem věci a připomněl, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 9 Azs 54/2020 - 32, shledal rozhodnutí o vyhoštění žalobce s ohledem na jeho soukromý a rodinný život přiměřeným. Uzavřel proto, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené vzhledem ke svým dopadům do soukromého a rodinného života žalobce, jeho manželky, jejich dcery a nevlastní dcery, a to ani podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019, č. j. 1 Azs 384/2019 - 16, který pojednával o obdobné situaci.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaných a repliky žalobce

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[11] V kasační stížnosti zdůraznil, že po materiální stránce je rodičem dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V souvislosti se zněním čl. 2 odst. 2 písm. c) směrnice o rodinných příslušnících je zřejmé, že pokud je rodinným příslušníkem občana EU potomek manžela, tak tento manžel je i rodinným příslušníkem ve vztahu k potomku manžela. Směrnice o rodinných příslušnících, která dopadá i na stěžovatele, požaduje, aby členské státy usnadnily vstup a pobyt rodinných příslušníků, kteří nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 směrnice o rodinných příslušnících a kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Evropské unie s primárním právem pobytu nebo členy jeho domácnosti nebo u kterých jsou vážné zdravotní důvody, naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Evropské unie.

[12] Pojem „rodič“ v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nutné chápat jako rodinného příslušníka občana EU zejména s ohledem na jejich vztah nebo na jakékoli další okolnosti, např. finanční nebo fyzickou závislost, aby byla zachována jednotka rodiny v širším smyslu, jak uvádí důvodový bod 6 směrnice o rodinných příslušnících. Tento pojem

je zapotřebí vykládat autonomně, nezávisle na právním řádu ČR, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2017, č. j. 4 Azs 230/2016 – 54.

[13] Dle rozsudků č. j. 10 Azs 178/2018 – 37 a č. j. 1 Azs 241/2017 – 32 má být kladen důraz na faktický stav. V této souvislosti stěžovatel odkazuje i na sborník z vědeckého semináře uskutečněného dne 26. června 2014 v Kanceláři veřejného ochránce práv: *Pobyt cizinců: vybrané právní problémy II.* či na stranu 171 odborné publikace ROGERS, SCANNELL, WALSH. *Free Movement of Persons in the Enlarged European Union*. Rodičem nelze rozumět jen osobu pokrevně spřízněnou nebo osobu osvojenou.

[14] Rozsudek krajského soudu nezohlednil skutečnost, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci; zejména skutečnosti (rodinné vazby stěžovatele) potřebné k posouzení otázky přiměřenosti jejich rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a § 2 odst. 4 správního řádu. Nadto stěžovatel namítal nepřiměřenost rozhodnutí vůči jeho dvěma nezletilým dětem. Povinností správních orgánů bylo opatřit si stanovisko OSPOD k posouzení dopadů do rodinného a soukromého života nezletilých dětí.

[15] Právní doktrína (BEZDĚK, T. *Vybrané aspekty rušení povolení k trvalému pobytu ve světle aktuální judikatury správních soudů*. In. JÍLEK, D. POŘÍZEK, P. *Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2018*. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2019) stanoví, jaké podmínky musí být splněny, aby správní orgán nemusel provést výslech stěžovatele: „[...] provádění výslechu stěžovatele není potřebné za kumulativního splnění čtyř podmínek: - (1) správní orgány si opatřily dostatečné podklady pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého života, a to např. z úředních evidencí či od jiných správních orgánů, - (2) správní orgány nezpochybnily existenci reálných rodinných vazeb stěžovatele na území, - (3) správní orgány řádně provedly posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, - (4) sám stěžovatel konkrétní skutková zjištění správních orgánů [...] nezpochybnil.“ Správní orgány si ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí na život stěžovatele a jeho rodiny neobstaraly žádné podklady a v rozporu s výše uvedenou doktrínou navíc odmítly provést navrhované výslechy svědků.

[16] K zásahu do práva na rodinný a soukromý život stěžovatel uvádí, že na území ČR má hluboké sociální, ekonomické, a především rodinné vazby. Jeho dcera i nevlastní dcera jsou na něm závislé. V případě odcestování stěžovatele by byla ohrožena jak péče, tak výživa nezletilých dětí, což rozhodně nelze považovat za jejich nejlepší zájem. Stejně tak je právem nezletilého dítěte nebýt nuceno k oddělení od rodičů. Nezletilá dcera a manželka jsou držiteli nejvyššího pobytového statusu a mají právo jej plně využívat a nebýt nuceny odcestovat se stěžovatelem.

[17] Nelze ani souhlasit s tím, že si stěžovatel může podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželkou na území, a proto samotné nevydání povolení k přechodnému pobytu nemůže mít za následek nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39).

[18] S rozhodnutím o zamítnutí jeho žádosti je spojena uložená povinnost opustit území České republiky, v jejímž důsledku mu hrozí odloučení od rodiny na dobu předem nepředvídatelnou (zejména s ohledem na současnou pandemii koronaviru), což by v důsledku mohlo znamenat definitivní zpretrhání vazeb stěžovatele jako otce k jeho nezletilým dětem a k rozpadu fungující rodiny.

[19] Pro výše uvedené navrhuje stěžovatel zrušit rozsudek krajského soudu a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

[20] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou v daném případě splněny podmínky řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody a v řízení je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Dle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

- a) manžel,
- b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
- c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
- d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.“

[24] Dle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který je ke státnímu občanu České republiky přihlášenému k trvalému pobytu na území ve vztahu uvedeném v odstavci 1 písm. a) až d).“

[25] Dle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců „[r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který

- a) je příbuzným občana Evropské unie nebo státního občana České republiky přihlášeného k trvalému pobytu na území a
 - 1. je v zemi, z níž pochází, osobou vyživovanou tímto občanem Evropské unie nebo státním občanem České republiky,
 - 2. je v zemi, z níž pochází, členem domácnosti tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo

3. u kterého vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo
 b) má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.“

[26] Dle bodu 6 preambule směrnice o rodinných příslušnících „[k] zachování jednoty rodiny v širším slova smyslu, a aniž je dotčen zákaz diskriminace z důvodů státní příslušnosti, by měl hostitelský členský stát postavení osob, které podle této směrnice nejsou zahrnuty v definici rodinného příslušníka, a které tedy nemají automatické právo na vstup a pobyt v hostitelském členském státě, přezkoumávat v souladu s vlastními vnitrostátními předpisy z hlediska otázky, zda by těmto osobám měl být umožněn vstup a pobyt s ohledem na jejich vztah k občanu Unie nebo na jakékoli další okolnosti, například jejich finanční nebo fyzickou závislost na občanu Unie.“

[27] Dle čl. 2 odst. 2 písm. b) směrnice o rodinných příslušnících se rozumí rodinným příslušníkem „partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského členského státu“.

[28] Dle čl. 2 odst. 2 písm. c) směrnice o rodinných příslušnících se rozumí rodinným příslušníkem „potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b)“.

[29] Ustanovení § 15a vycházející ze směrnice o rodinných příslušnících váže podmínky pro udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 87b zákona o pobytu cizinců zjednodušeně řečeno na pokrevní spojení s občanem EU (zejména v linii přímé), svazek právní (manželství, registrované partnerství, osvojení) či odkázání na jeho výživu či péči. Stěžovatel je však nevlastním otcem občanky EU, která má oba biologické rodiče. Směrnice cílí na neodlučování vyživovaných (závislých) osob (zejména potomků) od občanů EU, nikoliv naopak, což má svůj smysl. Výživou, péčí či jinak závislé osoby velmi obtížně povedou plně samostatný život, tedy stěží (bez cizí pomoci) například vycestují do země původu, obstarají si pobytový titul a zajistí si na potřebnou dobu obživu. To však neplatí naopak. V této souvislosti nelze přehlédnout, že stěžovatel sám v žalobě uvádí, že pro něj přicházejí v úvahu alternativy v podobě jiných pobytových titulů, žádost o ně by však musel podat v zemi svého původu. Překážka v podobě nutnosti opustit území ČR a podat žádost o pobytový titul v zemi původu zajisté není bez dalšího v rozporu s principy lidskosti (srov. rozsudek č. j. 1 Azs 241/2017 - 32) či se zákonem.

[30] Výše uvedený výklad se ani nepříčí preambuli směrnice o rodinných příslušnících a zásadě zachování jednoty rodiny. Stěžovateli se nabízí jiné pobytové tituly, jak sám uvádí. V projednávané věci navíc již bylo rozhodnuto o vyhoštění stěžovatele, který proti tomuto rozhodnutí podal jak žalobu, tak i kasační stížnost. Právě v tomto řízení se soud důsledně zabývá případným zásahem do práva na rodinný a soukromý život, a to i členů stěžovatelovy „rodiny“. K přímému zásahu do tohoto práva dochází právě nuceným vyhoštěním z území. Soud přitom i přes vazby stěžovatele na svou „rodinu“ neshledal vyhoštění nepřiměřeným (srov. rozsudek č. j. 9 Azs 54/2020 - 32).

[31] Český právní řád umožňuje cizincům v pozici popisované stěžovatelem osvojit nezletilé dítě. Spekulace stěžovatele o tom, proč soud k osvojení nepřistoupí (přistoupit nemusí), nemohou být následně důvodem (podstatným argumentem) k tomu, aby získal pobytové oprávnění určené právě rodičům takříkajíc se vším všudy (tedy včetně zákonných povinností – rodičovské odpovědnosti). Výše uvedené domněnky stěžovatele ve spojení s tím, že před správním orgánem prvního stupně v řízení o vyhoštění si na svoji nevlastní nezletilou dceru ani nevzpomněl, zavádají důvody k pochybnostem stran jeho tvrzení o „faktickém otcovství“. Český právní řád poskytuje dostatečné záruky k zachování principu jednoty rodiny i pro osoby, které se cítí být faktickými rodinnými příslušníky v širším slova smyslu (stěžovateli). Kromě přezkumu zásahu do rodinného a soukromého života, nabízí dokonce možnost osvojení nezletilého dítěte či získání pobytových titulů (např. krajským soudem uváděné povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželkou), i jiných než (jen) přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU.

[32] Přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU je s ohledem na výše uvedené vázán na rodičovství biologické nebo právní (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 3. 2019, ve věci 129/18, *SM*), nikoliv „faktické“. Faktické rodičovství nezakládá rodičovskou odpovědnost a dostatečně proto nechrání dítě – občana ČR a EU. V projednávané věci (neudělením konkrétního pobytového titulu) nedojde ani k porušení čl. 20 Smlouvy o fungování Evropské unie (srov. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 3. 2010, ve věci C - 34/09, *Zambrano*, či ze dne 8. 9. 2016, ve věci C - 133/15, *Chavez-Vilchez a další*), neboť nezletilá občanka ČR/EU (nevlastní dcera) má na území členského státu matku, která má pobytové oprávnění a je schopná o ní pečovat, a biologického otce, který má vyživovací povinnost. Pouze na okraj soud poznamenává, že stěžovateli nepostačí toliko tvrdit, že jsou na něm výživou závislé tři osoby, své tvrzení musí i prokázat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013 – 41); v případě, že stěžovatel nemůže na území členského státu vykonávat výdělečnou činnost, je obzvláště nutné tvrzení uvěřitelně doložit.

[33] Meritem věci bylo posouzení právní otázky, přičemž soud shledal závěry krajského soudu i správních orgánů o nenaplnění tvrzené podmínky pro udělení pobytového titulu správnými. V této souvislosti nebylo zapotřebí provádět dokazování stran fakticity vztahu, který nezakládá důvod pro udělení pobytového titulu dle § 87b ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu. Pochybnosti o tom, že stěžovatel není rodičem biologickým či právním, nevznikly. Navržené dokazování či objasňování skutkového stavu v tomto směru bylo pro rozhodnutí ve věci nepodstatné.

[34] Výše soud uvedl, že se stěžovatelem již proběhlo řízení o vyhoštění. Právě v tomto řízení dochází k posuzování přímého zásahu do rodinného a soukromého života (a to zprostředkovaně i členů domácnosti stěžovatele, tedy včetně zásahu do práv dítěte). Námitky zásahu do těchto práv vznesl stěžovatel i během soudního přezkumu v již zmíněném řízení vedeném naposledy před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 9 Azs 54/2020 (srov. bod 43 odůvodnění rozsudku krajského soudu, v němž z tohoto rozsudku kasačního soudu krajský soud výstižně citoval časové údaje i věcná fakta o chování stěžovatele).

[35] Ačkoli není úkolem soudu hodnotit dvakrát totéž, je obtížně představitelné, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pobytový titul (přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU) může zasáhnout do práv stěžovatele nepřiměřeněji, než rozhodnutí o vyhoštění, které vychází právě z absence jakéhokoliv pobytového titulu stěžovatele (a bylo zahájeno až po podání žádosti o udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU). Stěžovatel byl pravomocně vyhoštěn; v souzené věci nenamítal žádnou podstatnou změnu okolností oproti řízení o vyhoštění, která by mohla mít vliv na přiměřenost rozhodnutí správních orgánů (zprostředkovaně na jejich soudní přezkum).

[36] Nad rámec posuzované věci soud dodává, že situaci na zastupitelském úřadě v Hanoji Nejvyšší správní soud v nedávném rozsudku ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021 – 32, shledal částečně konsolidovanou. Tato situace nečiní délku pobytu v zemi původu za účelem opatření si nového pobytového titulu nesnesitelnou (ve srovnání s časem, který měl stěžovatel zde na to, aby včas svůj pobyt v ČR udržel legální). Ani argument pandemickou situací není přesvědčivý. Počty nakažených koronavirem až do června letošního roku (po právní moci rozhodnutí o vyhoštění) činily ve skoro stomilionové zemi původu stěžovatele maximálně stovky případů denně. Nadto se jedná o velice obecné námitky, které nepoukazují na konkrétní překážky v podání pobytové žádosti či následnému návratu k rodině žijící legálně v České republice.

[37] Pro výše uvedené Nejvyšší správní soud považuje rozsudek krajského soudu za zákonný. Krajský soud se přesvědčivě vypořádal se všemi žalobními námitkami, výstižně odůvodnil i právní posouzení věci. Argumenty kasační stížnosti nepřinesly nic, co by změnilo náhled kasačního soudu na přezkoumávaný rozsudek včetně řízení, jež mu předcházelo.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. V projednávané věci Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[39] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu